

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

vil rejse sig under en ny stor tysk hær, og det er det, jeg advarer imod. Der kan komme en dag, hvor dette ting vil fortryde det standpunkt, som man nu øjensynligt med så stor tillid går ind for.

Jeg tilråder, at man stemmer imod ratifikationen, og jeg tilråder, at man stemmer for, at der gives mulighed for en folkeafstemning, før endelig beslutning træffes, således at det danske folk kan give udtryk for sine synspunkter overfor et spørgsmål af livsvigtig betydning for os alle.

Aksel Larsen: Vi står her i folketinget desværre påny i en situation, hvor en vigtig, måske skæbnesvanger afgørelse på forhånd betragtes som truffet, og hvor vi ved, at debatten i hvert fald for dem, der burde være her i salen, ikke har så stor interesse, hvad man også kan se af, at der hele formiddagen igennem ikke har været $\frac{1}{3}$ af tingets ærede medlemmer tilstede, men hvor afstemningen, når den måtte komme, vil blive dirigeret efter beslutninger fra lukkede partimøder, hvorfra vi ikke er underrettet om de argumenter, man har anvendt til dèr at skaffe sig et sådant flertal, at det mindretal, der også i de tre atlantiske partier har betænkeligheder ved det, vi er inde på, bøjer sig.

Man har naturligvis en tilbøjelighed til, når sådan en sag foreligger, at sige, at dette er den alvorligste afgørelse, vi har stået overfor. Det har været sagt så mange gange, det virker noget forslidt, og alligevel tror jeg ikke, jeg kan undlade at gentage en sådan udtalelse. Jeg tror ikke, jeg kan undlade det, fordi dette at gå et stort skridt videre ad Atlantpagtens og Atlantpolitikens vej og direkte give tilslutning til skabelse af en ny tysk militærmagt og optagelse af et oprustet Vesttyskland i Atlantpagten forekommer mig at være det mest skæbnesvangre, der endnu er sket.

Det er nødvendigt at erindre om, at da folketinget for godt og vel seks år siden — det var i marts 1949 — vedtog Danmarks indtræden i Atlantpagten, skete det efter en diskussion, hvor de, der anbefalede Atlantpagten, i alt væsentligt betjente sig af tre argumenter. De sagde for det første: Russerne er angrebslystne, de kommer i morgen eller senest i overmorgen, hvis

ikke Vesteuropa bringes ud af sin værgeløse tilstand, hvilket kun kan ske ved Atlantpagten. De sagde: der er ingen betænkelighed ved at gå ind i Atlantpagten, for husk på, også det lille Danmark har samme stemmeret som stormagterne og har vetoret i vigtige spørgsmål; og de tilføjede: det bliver billigere for Danmark at opruste, når vi er medlem af Atlantpagten, ellers vil det blive så fantastisk dyrt. Ja, det sidste argument behøver man jo ikke at beskæftige sig alvorligt med, når man tænker på, at dengang var Danmarks samlede årlige forsvarsudgifter omkring 300 mill. kr., og nu er de trods en påstået besparelse omkring 1 milliard kr., kun med udsigt til stigning.

Hvad angår vetoretten kommer jeg tilbage til den senere i forbindelse med den påstand, den højtærede stats- og udenrigsminister har fremsat om, at hvis Danmark tillader sig at stemme imod forslaget om Vesttysklands optagelse i Atlantpagten, altså hvis Danmark udnytter sin vetoret, bliver vi simpelthen smidt ud af NATO... (*Stats- og udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Hvor står det?). Det står i den højtærede statsministers forelæggelsestale. (*Stats- og udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Må det ikke citeres?). Jo, jeg skal citere det, når jeg kommer til det, men jeg troede ærligt talt, at den højtærede statsminister selv kendte sin forelæggelsestale. (*Stats- og udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Det var rart at få det citeret).

Formanden: Jeg beder om, at man ikke afbryder.

Aksel Larsen: Så endelig dette med, at Vesteuropa er udsat for fare for russisk aggression og er værgeløst og derfor må skabe Atlantpagten. Det er altså seks år siden, dette blev sagt. Det er ikke så mange måneder siden, Atlantpagtstyrkerens øverstkommanderende i Europa på en måde gjorde status i en tale, hvor han konstaterede: ganske vist er der sket store fremskridt, men vi kan ikke klare os alligevel; hvis russerne kommer, kan de løbe os overende. Derfor, sagde han, er det nødvendigt, at vi opruster Tyskland. Altså efter seks års forløb er man ikke nået længere. Derfor må det være naturligt for et menne-